

[Valbak.]

bedømme det på grundlag af de forslag, der er kommet fra det udvalg, hr. Bundvad omtalte, og som han i sin tid som socialminister nedsatte. For det tredje er resultatet en forenkling af det administrative beregningsarbejde i marken, som må kunne mærkes.

Det administrative arbejde vil naturligvis også være betydeligt i forbindelse med udregning af fradrag på grundlag af de forenkledede regler, som vi får ved at gennemføre de foreliggende forslag. Dette besvær er selvfølgelig ikke nok til i sig selv at begrunde grundpensionernes fradragsregler fuldstændig fjernet med ét slag; men for mig er der ikke så megen tvivl om, at den rationelle måde, ministeren foreslår fradragsreglerne lempet på, tegner et perspektiv, der om nogle år må antages at ende med et fuldstændigt opgør med det fradragssystem, vi kender for de almindelige pensionsbeløb i dag. Sagt med andre ord: det vil nok være rimeligt at reservere nogle af 1970ernes pengemæssige forbedringer til et endeligt opgør med de nuværende fradragsregler i grundpensionerne.

Jeg er naturligvis klar over, at dette perspektiv aktualiserer andre problemer til afklaring i forbindelse med flere pensionistgrupper. Jeg tænker på de enlige pensionister under 67 år, og jeg tænker på enkerne. En ordning af disse gruppers økonomiske forhold, der fortsætter på nuværende pensionslovgivnings grundlag, må antages at forudsætte opretholdelse af nogle fradragsregler for netop disse grupper. I den forbindelse kommer så spørgsmålet ind om andre sociale grupper med relation til revalidering, til omskoling, men herom skal jeg nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde under pensionsdebatten i december 1968, Folketingstidende 1968-69, sp. 2215.

Mit parti er indforstået med, at de lemper, jeg her har omtalt, fører til en samtidig stramning af fradraget for ægteskabstillægs vedkommende. Dem, for hvem tillægget har betydning, berører stramningen ikke. Det drejer sig jo om tilfælde, hvor ægtefællen helt eller delvis lægger arbejdsindsatsen i hjemmet, eventuelt af hensyn til en pensioneret ægtefælle med svagt helbred. I sådanne tilfælde kan man måske sige, at tillægget fungerer som en slags vederlag for omsorgsarbejde. Jeg kan godt

se det mindre rimelige, alt taget i betragtning, i at yde fuldt ægteskabstillæg efter bortfald af reglen om fradrag for ægtefælles arbejdsindtægt i de tilfælde, hvor ægtefællen har udearbejde i stort omfang. I det hele taget — det er min personlige vurdering — kan man vel regne med, ganske vist nok over en længere årrække, at ægteskabstillægget overlever sig selv. En dag står vi antagelig dér, at pension, som det er tilfældet med løn f. eks., udmåles pr. hoved og ikke pr. par.

Kompensationen for nedslagsreglernes og persontilskuddenes afvikling posterer henimod 350 mill. kr. årligt på kontoen for de sociale pensioner. Så vidt jeg har kunnet finde ud af, er det kompensationsregnestykke, der ligger bag forslagene, i enhver henseende fair og rimeligt. Der kan næppe sættes en finger på det.

Regeringen har fundet det rigtigst, at kompensation ydes gennem en forhøjelse af pensionstillægget suppleret med en kompensation over erhvervsudygtighedsbeløbet for dem, der er berettiget til denne ydelse. Den betragtning er jeg enig i af den grund, ministeren omtaler, nemlig at en kompensation over grundbeløbet ikke ville give lige kompensation. I den forbindelse må man vel også nok kunne tilføje et finansielt synspunkt. Endelig har jeg i modsætning til hr. Bundvad en fornemmelse af, at kompensationen lagt på pensionstillægget yder et bidrag til at holde det uafklarede spørgsmål om en pensionsoverbygning åbent — et argument, jeg personlig tillægger nogen betydning. Årsagen til den forskellige vurdering er måske nok den, at hr. Bundvads alternativ er et selvstændigt beløb, medens jeg havde forestillet mig et beløb, der ellers måtte indsættes i grundpensionerne. Men det kan vi jo snakke nærmere om i udvalget.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne i almindelighed sige: det er en god og rigtig ting, at pensionisterne kan have grund til at føle, at de har en stilling i samfundet, der i videst muligt omfang er normal. Hertil hører bl. a., at man betaler husleje, at man betaler skat osv., og selvfølgelig, at man har en indkomst at betale skatter osv. med. Kompensationsforslaget bliver således et led i normaliseringen, fordi skattelovgivningens særlige bidrag til at løse sociale problemer på dette område nu flyttes over, hvor det hører bedre